

νίπελ

τ. 19~πρώτο δεκαπενθήμερο δεκέμβρη '00

έντυπο δρόμου του συνδικάτου σαλταδόρων

Μην αμελήσετε. Πάρτε μαζί σας νερό. Το μέλλον μας έχει πολύ ξηρασία

Καταδικασμένοι δίχως έγκλημα,
καταδικασμένοι δίχως αναστολή, μέσα σε
πόλεις στρατόπεδα εργασίας, μέσα σε
διαμερίσματα κλουβιά, μέσα σε
συναισθήματα που σαπίζουν,
νεκροζώντανι καταναλωτές που
αυτοκαταναλώνονται κάνοντας τις
κρεατομηχανές της παραγωγής να
δουλέψουν.

Εξέγερση... το εγώ που σαν τον σπόρο
που επιμένει, αναδύεται, οσμίζεται, γεύεται,
αγγίζει, ερωτεύεται, συγκρούεται με τους
τόνους πέτρα που το καταπλακώνουν.

Διαδρομές... μονοπάτια για τη θέα του
ουρανού που μας κρύβουν, διαδρομές
επώδυνες χωρίς σήμανση, αναζητώντας
δυναμικές γραμμές νοήματος, το
απελευθερωτικό πολύμορφο χάος της ζωής
κόντρα στην τάξη έλλειψη κίνησης- κόντρα
στην αποδοχή μιας θέσης στον τάφο.

Επιθυμία, επιλογή, ερμηνεία, συνείδηση,
προσωρινές γραμμές πλεύσης στην ανένα
αναζήτηση των απελευθερωτικών
περασμάτων.

Ο νόμος, ο μπάτσος, ο πατέρας, ο
δικαστής, εκεί... για να θυμίζουν ότι η
άρνηση της ύπνωσης τιμωρείται, ότι ό,τι
ξεφεύγει από τη νόρμα του νεκροζώντανου
αυτοκαταναλωνόμενου καταναλωτή,
πρέπει να χτυπηθεί.

Η ειλικρινής μεταμέλεια βέβαια
αναγνωρίζεται, το σύστημα
θρέφει την υποταγή με τους
μετανοιωμένους.

Δε μετανιώνουμε για τίποτα,
όσο ατελή γεμάτη λάθη και
αδυναμίες και να είναι η
διαδρομή του ζωντανού... η
τάξη σας είναι θάνατος,

περήφανοι για σκέψεις κουβέντες

πάθη πράξεις και διαδρομές, ενάντια

σ' αυτόν τον πολιτισμό, μαζί, ενάντια σ'
αυτό το δάκτυλο που δείχνει σα να
πυροβολεί, ενάντια στον δικαστή, στη
δικαιοσύνη τους, στις αιτίες που φτιάχνουν
αυτόν τον κόσμο.

ΠΟΙΩΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΘΑ ΔΙΚΑΣΕΙ;

Τετάρτη 6/12/00, Αθήνα, δικαστήριο.

Για τρίτη φορά η κατάληψη της villa
Αμαλίας (Αχαρνών και Χέυδεν, Αθήνα)
οδηγείται στα δικαστήρια με προφανή
σκοπό από την πλευρά των αρχών να
ξεμπερδεύουν μια και καλή με ένα
παράγοντα εκτροπής της τάξης
νεκροταφείου της καπιταλιστικής
μητρόπολης.

Τετάρτη 6/12/00 Θεσσαλονίκη,

δικαστήριο.

Δίκη που αφορά τη δημόσια
διαπόμπευση του βουλευτή της Ν.Δ.
Παναγιώτη Καμμένου τον Μάρτη του
1996 (την περίοδο της κρίσης στα
Ίμια) κατά τη διάρκεια εκδήλωσης της
εθνικοπατριωτικής ακροδεξιάς
οργάνωσης Π.Ε.Ο.Φ..

Αγωνιστές του αντικυριαρχικού χώρου
σέρνονται στα δικαστήρια με βαριές
κατηγορίες με μόνη απόδειξη τη
συμμετοχή τους στους αγώνες ενάντια
στην κοινωνία της εκμετάλλευσης και
της υποταγής.

Παρασκευή 15/12/00, Αθήνα, εφετείο.

Ο Κώστας Μητροπέτρος οδηγείται για
δεύτερη φορά απέναντι στους
δικαστές (πρωτόδικη ποινή 5,5
χρόνια) αφού ήδη πέρασε 11,5 μήνες
στη φυλακή προφυλακισμένος
(18/11/98-1/11/99), με αφορμή τη
συμμετοχή του στους αγώνες του
Ιούνη '98 (νόμος 25/25, εκπαιδευτική
μεταρρύθμιση, συγκρούσεις στα
εξεταστικά κέντρα, απόπειρα
δολοφονίας του φοιτητή Κουσουρή
από νεοφασίστες, συγκρούσεις με την
αστυνομία).

Είναι γνωστό πως ύστατος
εγγυητής της τάξης της
εκμετάλλευσης, είναι η δικαιοσύνη
τους και τα οπλισμένα όργανα της. Στη
σύγκρουση του μ' αυτήν την τάξη ο
αντικυριαρχικός χώρος πληρώνει
συχνά με διώξεις και φυλακίσεις τους
αγώνες του. Διώξεις και φυλακίσεις
που δε μετατρέπουν τους αγωνιστές
σε θύματα, όσο οι λόγοι που τους
οδήγησαν στις συγκρούσεις
παραμένουν, όσο άλλοι

αγωνιστές της ελευθερίας
παίρνουν στα χέρια τους
τον αγώνα της ατομικής
και κοινωνικής
χειραφέτησης.
Αλληλεγγύη στους
διωκόμενους
αγωνιστές, λευτεριά
στους φυλακισμένους
συντρόφους, κοινωνικός
ταξικός πόλεμος παντού.

Αν λοιπόν αυτό που
επιθυμούν οι δικαστές είναι
ένας άνθρωπος μαζεμένος που
ζητά επιείκεια, τότε το ανάστημα
απέναντί τους πρέπει να είναι ορθωμένο
όσο ποτέ. Αν αυτό που αποζητούν είναι
μισόλογα, υποχωρήσεις και υπεκφυγές που θα
συνιστούν μια έμμεση δήλωση μετανοίας, τότε ο
λόγος απέναντί τους πρέπει να ρέει ατίθασος και
επιθετικός. Αν το μήνυμα που θέλουν να εκπέμψουν
με μια ενδεχόμενη καταδίκη είναι αυτό της τύχης που
περιμένει όποιον συγκρουστεί με την καθεστηκία
τάξη πραγμάτων, τότε το μήνυμα του
φυλακισμένου αγωνιστή πρέπει να είναι αυτό της
συνέχισης του αγώνα ακόμη και μέσα από τη
δυσχερή θέση στην οποία βρίσκεται. Ούτε
βήμα πίσω. Όλα συνεχίζονται...
Κώστας Μητροπέτρος
Φυλακές Κορυδαλλού